



„Szólj igazat, betörök a fejed.”

**SZERKESZTŐSÉG,**  
ahová a lap szellemi részét  
illető minden közlemény in-  
tézendő:

Budapest, VIII. Stáció-utca 6. sz.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Felelős szerkesztők és kiadók:

**BOLOND MISKA és Dr. FÜLLENTŐ.**

Előfizetési ára:

Egész évre 2 frt. félévre 1 frt.

Egy szám 10 krajczár.

**KIADÓHIVATAL,**

ahova az előfizetések és reklamá-  
ciók intézendők:

Budapest VIII. Stáció-utca 6. sz.

Hirdetések árszabály szerint vé-  
tetnek föl.

## A buta horvát.



**B—d M—a:** Nagyuram! tartóztassa föl ezeket a böszült barmokat!

**T—a K—n:** Hagyd el csak fiam. A saját fejüket verik be azok. . .

### A horvát bundásoknak.

Hát még te is mozogni mersz már.  
Te! népek hitvány söpredéke?  
Te jászolhoz szokott barom had.  
Koldusok szájas nemzedéke!  
Szentségtörő kezét mertél emelni  
E nemzet ősi büszke czimerére.  
Ha eljő az óra fegyverre kelni,  
Ne félj hogy elmarad, meglesz a bére.

Kit táplálgattunk évről-évre  
Mint telhetetlen kakuk fiut.  
Kinek — mint tetszett — önjavára,  
Szabad, nyilt volt mindenütt az ut;  
És mindezért épen semmit se kértünk,  
Csakhogy netörj a jóltevő magyarra.  
Nem kívántuk, hogy vére folyjon értünk,  
Csak épen hogy gazdáját meg ne marja.

És végre is mi lett a dijunk  
Hálás horvátok nemzetétől?  
Saját rongy bőrébe nem férve  
Fegyverre kelt az ösztökétől;  
De tudjuk, hogy a nemrég mult időben  
Mefogta őt önkézzel ásta verme,  
Felkelt e föld népe dús erőben,  
S miként dühödt eb bottal lett leverve.

S im újra szemtelenkedik  
A koncra éhes varju csoport,  
Készülnek ismét áldomásra,  
Hogy csapnak egy új halotti tort,  
Hidd el pribék nép, nem lesz ebből semmi,  
Emlékezz e nép sértett ezimerére!  
Ha eljő az óra fegyverre kelni,  
Ne félj hogy elmarad, meg lesz a bére!

BENDEGŰZ.



## Talmi-nagyságok I. Vadnai Károly

Éppen a minap jelent meg halhatatlan koszorús költőnk Jókai Mór előszava, melyet „40 év visszhangja“ c. munkájához írt. Ez előszavában fölemlíti Jókai, hogy őt, a 18 éves kezdőt, mily melegen karolták föl a valódi írók, mint Vörösmarty és Tóth Lőrinc, azután találóan jegyzi meg Jókai, hogy a mai írók nem így szoktak eljárni a kezdőkkel szemben.

Leginkább találva érezheti magát az „irodalmi klikk.“ Mert azt mindenki tudja hogy van jelenleg egy irodalmi klikk, amelyik célul tűzte ki magának elnyomni ama kezdő tehetségeket, amelyek a klikk valamelyik tagjára veszedelmessé válhatnak; senkit sem túrni el magok felett; és főleg: egymásnak érdekeit minél hathatósabban elősegíteni. Csodálhatjuk-e ennél fogva, ha az irodalom egyetlen ága sem tud fiatal erőket fölmutatni. Ez a klikk féltékeny szemmel kísér minden újabb irodalmi kísérletet, mely a klikk valamelyik tagjára veszedelmessé válhatik. Hogy ez az „irodalmi klikk“ valóban létezik, annak bebizonyítására jelenleg elegendő két legújabb áldozatára utalnunk, u. m. Ujváry Béla, és Dóczy Lajosra.

Az ilyen „klikkek“ szemeltartására és fölmutatására készült lapunk „Triko“ rovata.

Ismertetni fogjuk tehát az „irodalmi klikk“ vezértagjait.

A klikk elnöke, vezére és legkiválóbb tagja: Vadnai Károly.

Egy üresfejű és tehetségtelen író, ki legnagyobb ellensége minden kezdő tehetségnek; ki lapját, a „Fővárosi lapok“-at, az „irodalmi klikk“ hivatalos „sornál“-ját elzárja kezdők előtt, és csakis a „klikk“ tagjainak hírnévesítésére alkalmazza. Es csak is emiatt túrják el a klikk többi tagjai magok között, még pedig első helyen.

Mert írónak ugyan, csak kontár-író. Vadnai. Mindössze vagy három rém regényt tákolt össze, azután meg mint nagy(!) műkritikus(?) girálta magát; azután bevásárolta magát a „Kismiskák.“ társaságába (megvacsoráltatta Gyulai Pált, meg Szász Károlyt) és egyszerre olyan kapacitás lett aki csak úgy fél vállról beszél egy Jókai-val, aki 200-nál több művet merészelt írni!...

Aztán az egész világ szemében Vadnai Károly: nagy író!...

Potya jegyen eljár a nemzeti színházba, és fontoskodó képpel játsza a nagy „műkritikus.“ Mikor csöndesen elszundikál akkor azt hiszik, hogy „gondolkozva tanulmányoz.“

Aztán a világ szemében Vadnai Károly: nagy kritikus!...

S ilyen emberek merészlik Jókai Mór-t kritizálni!

És a talmi nagyságok fölötte akarnak állani a szinarany nagyságnak!... Ignotos fallit... stb.

Dorong.

## Zsidó románcz.

Eladó a Náthán lánya,  
A kedves khis Záli lében...  
(A ki többet ad érte, —  
Feleségül ahhoz mégyen.)

Történt, hogy a lányos házhöz  
Egy gavallér úr érkezék.  
S szerenesét próbálva ő is  
Mekérte a Záli kezét.

Náthán úrnak ganz natürlieh  
Az volt első teendője  
Hogy mekérdi: mennyire rüg  
Jövedelme esztendűre? "

Az megmondá. S tháti mámi  
Nagy gúnyosan felkiáltnak;  
„Zsebkendüre sem elég az  
A mi kedves Zálíkháknak! "

„Ah! boesánat! “ — szólt a kérő  
„Boldogítsa ugy csak hát más..  
Nem tudtam, hogy a khisasszony  
Olyan szörnyűséges náthás! "

Rodrigó.

## Köbi.



— Az enyim leg-  
újabb jelszó: „Szem-  
telen mint edj c e s e h,  
és buta, mind edj  
— horvát.“

— Mastan a leg-  
őjjabb nóta meg van  
megint ez;

— Der Mensch,  
der Mensch, der  
Mensch ist kein kro-  
vót „Er lebt ja nicht  
immer von Solót.“

— Aztat hiszek,  
hadj a madjar tönte-  
tőknél sokkal ostobák megvannak a horvátok, iszen a madjar cimereből semmit se lehet rabolni.

— A „Nordd. Allg. Zeitung“ henegei a franciákkal. Aztat kérdezek én, hadj mért éb reszti fül az egér az oroszlan?

— Sokan sodálkozzák, hogy miért meggy a román királ, a Károl, Bécsbe. — No, amibe nek i keröli ez a molatság, hát kényelmesen elmeheti akár Párisba is.

— Aztat tapasztalok, hogy zágrábi töntetéseket leginkább, a Horvátország bánja, bánja meg.

— Hojd az anteszemitismus kezdi szönni, aztat tapasztalja az enyim barát, a Verhovay oraság, aki aztat mondja, hadj nem sokára küll megin eladni az üvé bodai ház. Hanem már erre ü aztat megkiáltja, hadj; „Nem oda, Boda!“

Aztat elhiszem, hojd a portogáli trónörökösnek is nadjon tetszi az a madjar hercegnő; különösen amióta meg nézte eztet a Madjarország.

— A zalaegerszegi töntetők kiszabadították a foglyok az áristomból Bizamosan magoknak akartak hely csinálni.

— Az Istócy és Verhovay oraságok áttették székhelyök két hétre Zalaegerszegbe. A Verhovay oraság csak attól féli, hojd Zalaegerszegben benne nem ériedj házannyi, mint Bodán.

## Fiatal óriás

a helyzet magaslatán.



No nézze meg az ember!.. Már olyan meddő csend van mindenütt, hogy az embert majd megöli az unalom; kénytelen leszek újra a sport unalom üzö karjaiba vetni magamat. Ezer hála még azoknak a kedves naiv zágrábi krovátoknak hogy legalább azok egy kissé feltátják a szájokat. De szent igazuk is van. Miért is túrnék meg, hogy az ő portájukon ilyes magunk féle írók ákombákoskodjanak; mert biz én magam sem túrném meg, hogy a kis bíró itt horvátul dobolja ki p. o. a nádvágás vagy a szüretelés megkezdéséhez öreg bírói rendeletet. De nem ám! azonnal tüntetést szerveznék. Hanem nini... anint hallom a Bismark bácsinak nem a legjobb kedve van. Ezelőtt ha eltüsszentette magát hát egész Európa „prosit“-ot kiáltott utána. Most meg, hogy egy kicsit elmordulta magát, hát inába szállt a bátorsága muszkanak, franciának. Jól teszi! Kötelessége örködni azon, hogy az istentelő öreg Vilmosnak hátralévő napjai és butykosai ne keserítenessenek meg a fájdalom cseppjeivel. De egyáltalában borúsnak tűnik fel előttem a láthatár. Az apró fejdelmecek szaladgálnak összevissza mint a kezes malacok a vajúró. Nem jó jel!.. Korcot szimatolnak. Csak azután ne a mi kukoricánkból tartsák jól őket.

Szó a mi szó, de az a hunczut vasparipa historia nem a legostobább találmány án. A multkor csak elnéztem hogy a Slajmi árendás fia az Árpád hogy megkocogott vele a libalegelőn. Csak úgy folyt a nyála a nagy igyekezettől. Még az ürgének is csengetett, ha úgy a batárja elibe keveredett. Hanem megis járja a jámbor, mert úgy belelódult a kenderáztatóba, hogy a porcellán bugyógóján nyalábbal hozta ki a

békanyalat; azután még neki lett szük a világ, mert az asszonyok ugyancsak rátámadtak, s még örült, hogy a sok fenyegető sulyok elől idejekorán ellábolhatott, a paripáját meg a nyaka között vitte haza.

Hanem a mint hallom, Budapesten az István napi parádé felségesen sikerült. Az igaz, hogy a „Vindobona“ nevű léghajónak elfogyott a szussza, azután meg a program néhány más pontját is elverte a por, de történt igen szép disznó úsztatás. A vidéki közönség tudom, hogy nagy meglepéssel távozhatott haza, ahogy sikerült nekik ki-menekülni ar Orczy-kert féle fogdából. Azután meg azt mondja a világ, hogy mi magyarok nem haladunk. Azt kikérem magamnak! No nézze meg az ember!

## Mogyoró.

### Türelmesség

**Kapitány:** (Ezredének elvonulása alkalmával.) Biró uram fogadja köszönetemet ezredem nevében is ama barátságos és szíves ellátásért, amelyben mi az egész falu részéről részesültünk. Tartson meg emlékezetében és bocsásás meg, hogy legényeim egyike e barátságosságról megfeledkezett és magát lopás által megbecstelenítette.

**Biró uram;** Ne is beszéljünk erről kapitány uram a dolog már régen rendbejött; az a bizonyos nem mint katoná, hanem mint ember követte el a lopást; és mi mindnyájan emberek vagyunk.

### A kholera előnye.

— A tanácsosné ő nagysága tisztelteti a doktorné ő nagyságát, hogy a doktorné ő nagysága kegyeskednék ma délután egy csésze kávéra eljönni.

— Nagy társaság fog összegyűlni?

— Itt van a liszta.

— Ah hiszen itt már harminc vendég van följegyezve.

— Oh mi is sokaltuk hogy ennyien fognak eljönni; de aztán a nagyságos asszony mégis megnyugodott abban, hogy minthogy már ezen a héten a második kholera-eset fordult elő a házukban, nagyon sokan nem fognak eljönni.

### Fővilágosítás.

**Hitelező:** Meddig kell még nekem erre a harmadik emeletre mászkálnom, hogy végre megkapjam öntől pénzemet?

**A dős** (boszusan): Hát azt hiszi ön, hogy én a hitelezőm végett első emeleten fogok lakni?

### A Borbélynál

— Igazán, borbély ur, ön öt krajcárral olcsóbban borotválhatna meg bennünket, szegény földműveseket, mint másokat, ilyen rossz esztendőben mikor olyan rosszul ütött ki az aratás.

— Oh, sőt ellenkezőleg! öt krajcárral drágábban kellene borotválnom önöket, földműveseket. Mert ilyenkor önök olyan hosszú képet vágnak, hogy kétszer annyit vágni-valónk van, mint jó terméskor.

### A ritka munkás.

— Micsoda, hát ön már megint lustálkodik? Hát mért nem dolgozik?

— Kérem csak leheveredtem egy kis pihenőre, de aztán majd ugy neki fogok a dolgnak, hogy annyit dolgozom egy nap alatt, mint más egy óra alatt...

### A ritka macska.

— Szomszéd ur, ez már mégis tűrhetetlen állapot! Az ön macskája megint megitta tejemet.

— No, no, csak nem kell azért lármáznia: nem árt meg az az én macskámnak?

## A bíró előtt.



— A legokosabb lesz, ha őszintén bevallja, hogy vajjon bűnös-e vagy nem?

— Hja, így könnyű lenne bírónak lenni! Iszen ön azért van itt, hogy ezt kitudja?

## Mindentudás.

**A doktorné:** kedves férjem, a gazdag Mákos urhoz hívtattak. — A cselédtől megtudtam, hogy ma délben hat gombócot evett meg. **Orvos:** (Mákos urhoz.) Nos, mi baj? **Mákos:** Orvos ur, gyomorgörceim vannak.

**Orvos:** Mit evet ma délben?

**Mákos:** Amit rendelni tetszett rizskását tejből.

**Orvos:** (megfogja a beteg üterét.)

Egy-kettő három-négy-öt-hat — ön ma délben hat darab gombócot evett!

**Mákos:** (félre) Mindent tud!!

## Borteleki nőmöss Ivó Daniel úr

### LEVELE

a tekintetes újságfundáló urhol.



Általános az drukkolás. Drukkol a zsidó, drukkol a horvát, bosnyák, orosz porosz, de még én is drukkolok, hogy van e még bor az pinczében. A Miska pukkanes gyereg, aki lelejár a kupával az pinczébe, egyre azt mondja, hogy már új hordót csapolt meg. De nem is csoda, ha elbusulja magát a nőmöss ember ennyi barbárság halattyára. Mit nem kell megérni öreg fejemnek! Még azok a gyalázatos Horvátok, a magyar ősz Nemzet szent koronáját, a mely századokon keresztül védbástyájuk és talizmánjuk vala, merik szentségtelen kezeikkel lerántani és beszennyezni! — Elfelejtették a nyomorult párák hogy a magyar ha könnyen felejt, azt csak azért teszi, hogy a gyáva népséget az által észre hozza, de ugy látszik hogy az ilyen poltron népség nem érdemel kiméletet. — Azt gondolják a nyomorultak hogy

a sasok szárnyai mögvedelmezik. Pedig az a négy piros mezős és három bérczes kettős keresztel ellátott korona megvédte nemcsak a sasokat, de egész nyugat Európát, velük együtt. Hej! mi volna a dicső Magyar most! ha ily sehonnaiakért annyi vért nem ontott, ha magát kimélte volna! Semmi jót nem jövendőlk a sok rakoncátlanságból, Mindéig olvasnom kell hogy még az ország bensejében is egyre nyughatatlankodnak és beverik az ablakokat. Tán ezáltal mutatják ki, hogy ők gyűlölik a zsidót? Nem tudom honnan meritik azok a boldogtalanok azt a furcsa tudományt! Hanem van abban valami! Az tudni illik hogy a jó ravaló zsidóság nem hajlandó szakítani azokkal a begyűtt kaftános zsidókkal! Ebből azt eszelem ki, hogy addig nem lesz béke szép hazánkban, míg ezek a jövevény kaftányosok vissza nem toloncoltatnak. Iszom tehát a srófhaju zsidók békeséges eltoloncsolására! — Hozz bort Misa, hadd igyak az nőmöss komániával!

## Hirlapnyirói ok.



— Rendőr, rendőr! Az égre siessen velem.

— Hova kérem?

— Csak jöjjön. De rögtön, majd meglátja!

— Mit látok?

— Ne kíváncsiskodjék csak jöjjön izibe.

— De nem megyek míg nem tudom hogy mi a baja!

— Hogy nekem mi bajom van?

— Nos igen!

— Hát tudja-e ki vagyok én?

— Csak ugy gondolom, hogy valami afféle kopott urhatnám szabó lehet.

— Micsoda? Én és szabó? Borzasztó! Egy hirlapnyirót pláne a „Budapesti Sirlaptól“ ilyenhez hasonlítani!! Ez vakmerő gorombaság! Nincs szükségem magára! Bosszu, ezer bosszu! Holnap lerántatik a lapokban az egész mi haszna rendőrség!

